

Respect pentru oameni și cărți

Ragnar Jónasson

Orb în zăpadă

Titlu original: *Snjóblinda*

Copyright © Ragnar Jónasson 2010

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JÓNASSON, RAGNAR

Orb în zăpadă / Ragnar Jónasson ; trad. din lb. engleză de George Arion

Jr., - București : Crime Scene Press, 2018

ISBN 978-606-8959-22-1

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.113.3

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ragnar Jónasson

Orb în zăpadă

traducere de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS

2018

Inelul de munți care proteja orașul era aproape cu totul alb, iar cele mai înalte vârfuri abia dacă se zăreau. Parcă nu izbutiseră să-și îndeplinească datoria în ultimele câteva zile, parcă ceva neexplicat, o amenințare, se strecurase în oraș. Ceva ce rămăsese mai mult sau mai puțin nevăzut, până în noaptea aceea.

Femeia era întinsă în mijlocul grădinii, ca un înger de zăpadă.

De departe, părea liniștită.

Brațele îi erau întinse într-o parte și în alta. Purta o pereche de blugi prespălați, iar de la mijloc în sus era goală. Părul ei lung parcă forma o coroniță în zăpadă. Zăpadă care n-ar fi trebuit să aibă nuanță aceea de roșu.

În jurul ei se formase o balată de sânge.

Pielea i se decolora alarmant de repede și căpăta o tentă de mar-mură, parcă vrând să contrasteze cu purpuriul izbitor care o înconjură.

Avea buzele albastre. Respira sacadat.

Parcă se uita în cerurile întunecate.

Apoi ochii i s-au închis brusc.

1

Reykjavík, primăvara lui 2008

Era aproape miezul nopții, dar afară încă era lumină. Zilele devineau tot mai lungi. Era perioada din an în care fiecare zi, mereu mai luminoasă decât cea dinainte, aducea cu ea speranța de mai bine, iar viitorul arăta luminos pentru Ari Thór Arason. Iubita lui, Kristín, se mutase în cele din urmă în apartamentul lui mic din Öldugata, deși această chestiune nu fusese altceva decât o formalitate. Oricum rămânea acolo foarte des peste noapte, mai puțin înainte de vreun examen, când prefera să citească în liniștea și pacea casei părintești, de multe ori până noaptea târziu.

Kristín intră în dormitor când termină dușul, cu un prosop în jurul taliei.

– Sunt moartă de oboseală. Uneori stau să mă-ntreb de ce am ales Medicina.

Ari Thór o privi de la biroul mic aflat în încăpere.

– O să fii o doctoriță extraordinară.

Ea se întinse în pat, pe plapumă, cu părul întins ca un halou pe albul așternuturilor.

Ca un înger, își zise Ari Thór, admirând-o cum își întinde brațele și apoi își trece mâinile ușor de-a lungul trupului.

Ca un înger de zăpadă.

– Mersi, iubitule. Iar tu o să fii un polițist extraordinar. Dar tot cred că ar fi trebuit să termeni Teologia, nu reuși ea să se abțină.

Știa și el foarte bine și n-avea nevoie s-o mai audă de la ea. Întâi fusese la Filosofie, până renunțase, apoi venise Teologia. Se lăsase și de asta, iar pe urmă se pomenise înscris la Academia de politie. Nu reușise niciodată să prindă rădăcini, căutase mereu ceva pe măsura temperamentului său, ceva care să presupună și senzații tari. Își zicea că se înscrisese la Teologie ca o provocare la adresa unui dumnezeu despre care era convins că nu există; un dumnezeu care la treisprezece ani îi răpise orice șansă de a crește normal, când mama lui murise și tatăl lui dispăruse fără urmă. Abia după ce o întâlnise pe Kristín și – doi ani mai târziu – dezlegase misterul dispariției tatălui său, izbutise Ari Thór să se liniștească puțin. Atunci îi trecuse pentru prima oară prin minte să se înscrive la Academie, având speranța că va fi mai bun ca polițist decât ca om al bisericii. Academia îl lăsase într-o formă fizică bună, iar antrenamentele la sală, alergările și înnotul îi lătieră pieptul și umerii mai mult ca oricând. Cu siguranță nu fusese într-o formă atât de bună pe vremea când rămânea aplecat zi și noapte asupra textelor teologice.

– Da, știu, răspunse el, puțin deranjat. N-am uitat de Teologie. Fac doar o pauză.

– Ar trebui să te străduiești s-o termini cât încă ai totul proaspăt în minte. E foarte greu s-o iezi de la capăt dacă trece prea mult timp.

Ari Thór știa că nu vorbea din proprie experiență. Ea întotdeauna dusese la bun sfârșit tot ce-și propusese, trecând cu ușurință de la un examen la altul. Nimic nu părea s-o poată opri și tocmai terminase al cincilea dintre cei șase ani de Medicină. Nu era invidios, ci doar mândru. Mai devreme sau mai târziu urmau să fie nevoiți să se mute ca ea să-și poată face specializarea, ceva despre care nu discutaseră niciodată dar de care erau amândoi cât se poate de conștienți.

Ea își trase o pernă sub cap și îl privi.

– Nu-i ciudat cu biroul în dormitor? Și nu îi se pare că garsionera e mult prea mică?

– Mică? Nu, îmi place. Nu mi-ar plăcea să ne mutăm din centru.

Ea se întinse pe spate. Capul i se scufundă în pernă.

– Oricum, nu-i nicio grabă.

– E destul spațiu pentru amândoi.

Ari Thór se ridică.

– Trebuie doar să-l facem intim.

Dădu la o parte prosopul și se așeză ușor deasupra ei, sărutând-o prelung și adânc. Ea îi răspunse la sărut, îi cuprinse umerii cu brațele și îi trase mai aproape.

Cum naiba uitaseră de orez?

A ridicat furibundă receptorul și a sunat la micul local indian care era la cinci minute de casa lor care se lăfăia în mijlocul lotului de teren. Avea stil, cu cele două etaje construite din cărămidă, acoperișul portocaliu și garajul generos, deasupra căruia fusese amenajată o terasă însoțită, și era ideală pentru o familie numeroasă. Încă erau fericiți aici, deși copiii părăsiseră de mult cuibul iar pensionarea nu era nici ea departe.

A încercat să se linistească în timp ce aștepta un răspuns. Nu-și dorise decât să se aşzeze în fața televizorului la un sitcom și să mănânce un curry de pui fierbinte cu orez. Era singură acasă, soțul ei plecase cu afaceri și probabil acum era în drum spre avionul care urma să-l aducă înapoi în dimineața următoare.

O enerva că localul indian nu făcea livrări și deja se vedea ieșind din nou în vreme ce restul cinei se răcea. O mizerie. Măcar afară era suficient de cald încât să nu-i fie prea greu să meargă pe jos.

Când cineva i-a răspuns în cele din urmă, a trecut direct la subiect.

– Unde naiba ați mai văzut să se mănânce curry fără orez? a întrebat, ridicând tonul exagerat de mult dat fiind ce se întâmpline.

Când chelnerul și-a cerut scuze și s-a oferit să-i pregătească imediat o porție nouă, ea a trăntit receptorul și, încercând să-și reprime furia, a ieșit în întuneric.

I-a luat mai mult decât de obicei să-și găsească cheile când, zece minute mai târziu, se întorsese cu orezul într-o pungă, gata de o seară

relaxantă și o cină bună. Abia când cheia se întorcea în broască a simțit o prezență, ceva nelalocul lui.

Dar era prea târziu.

Reykjavík, vara lui 2008

Ari Thór intră ca să se ferească de ploaie. Mereu avea un sentiment plăcut când se întorcea în apartamentul din Öldugata, dar în vara aceasta sentimentul fusese mai cald ca niciodată.

– Hei, tu ești? strigă Kristín de la biroul din dormitor, unde stătea aplecată asupra cărților când nu era de gardă la Spitalul Național.

Simțea că apartamentul căpătase un suflu nou de când se mutase ea. Pereții albi, care înainte fuseseră neutri, se luminaseră brusc. Kristín avea un fel de aură, chiar și numai când cîtea o carte la birou, o energie care lui Ari Thór i se părea captivantă. Din când în când avea impresia că pierduse controlul asupra propriei vietă. Avea douăzeci și patru de ani, iar viitorul lui nu mai era doar ocoală albă. Ei nu-i spunea nimic – nu-i era ușor să vorbească despre sentimente.

Privi în dormitor. Ea era acolo cu o carte.

De ce a trebuit să roadă cărțile astea toată vara?

Lumina soarelui nu părea s-o fi ispitit.

– Mi-e de-ajuns că merg și mă întorc de la lucru. E destul timp petrecut afară, îl tachina ea când încerca s-o ia cu binișorul ca s-o convingă să se plimbe până în centru în câte o zi liberă când era soare. În vara aceea se antrena cu poliția la aeroportul Keflavík, în așteptarea ultimului an la Academie.

Uneori se întreba ce îl împinsese în urmă cu doar un an să renunțe la Teologie – chiar dacă, poate, numai temporar – și să-și încerce abilitățile altundeva. Nu-i plăcuse niciodată să petreacă mult timp aplecat asupra cărților de specialitate. Avea nevoie de un fel de activitate, de puțină variație. Munca în poliție avea ceva care îl fascina – tensiunea

și dramatismul. Cu siguranță nu banii îl atrăgeau. Fusese acceptat la Academie chiar dacă anul era pe cale să înceapă.

Descoperise că îi plăcea munca de poliție, se bucura de răspundările care i se dădeau și de freamătul adrenalinei.

Acum aproape își terminase pregătirea. Mai avea un an și își obținea calificarea. Încă nu-i era clar care avea să fie următorul pas după absolvire. Candidase pentru mai multe posturi în poliție, de câteva ori fusese refuzat și încă nu promise nicio ofertă.

– Eu sunt. Ce mai e nou? strigă el înapoi spre Kristín în timp ce își atârna haina jilavă pe un umeraș.

Intră în camera în care ea stătea absorbită de carte și o sărută pe ceafă.

– Bună.

Glasul îi era cald, dar nu lăsa cartea.

– Cum merge?

Ea închise cartea, marcând cu atenție locul în care rămăsesese, și se întoarse spre el.

– Binișor. Ai fost la sală?

– Da, și mă simt mai bine.

Mobilul începu să-i sună.

Ieși pe hol și scoase telefonul din buzunarul hainei.

– Ari Thór? zise o voce tunătoare. Ari Thór Arason?

– Eu sunt, răsunse, puțin suspicios pentru că nu recunoscuse numărul care îl apela.

– Mă cheamă Tómas. Sunt de la poliția din Siglufjördur.

Tonul era ceva mai prietenos.

Ari Thór intră în bucătărie ca să poată vorbi fără să fie auzit. Siglufjördur era un post pentru care candidase fără să-o anunțe pe Kristín. Nu știa prea multe despre orașelul acela, în afară de faptul că era aproape cel mai nordic punct din Islanda. Un loc aflat, probabil, mai aproape de Cercul Arctic decât de Reykjavík.

– Aș vrea să-ți ofer o slujbă, continuă bărbatul care-și spunea Tómas.

Ari fu luat pe nepregătite. Nu se gândise niciodată la Siglufjördur ca la o opțiune serioasă.

– Păi...

– Am nevoie de un răspuns acum, mulți puști stau la coadă pentru postul asta, oameni cu mai multă experiență ca tine. Îmi place istoricul tău – Filosofie și teologie. Exact ce-ți trebuie ca să devii poliță bun la sat.

– Îl iau, răsunse Ari Thór, aproape el însuși surprins. Mulțumesc, înseamnă mult pentru mine.

– N-ai de ce. Începem cu doi ani, zise Tómas. O condamnare pe doi ani! izbucni el, iar râsetele i se auziră cu ecou. După aia sunt sigur că poți să continui aici, dacă vrei. Când poți să începi?

– Păi, am niște examene în iarnă, deci...

– Poți să-ți dai ultimele examene aici, cred. Ce zici de noiembrie, poate pe la mijloc? E perioada perfectă să cunoști orașul. Soarele se pregătește să plece până-n ianuarie, iar părțiile de ski se deschid tot atunci. Avem niște părți de toată frumusețea. După aia poate-ți iezi liber de Crăciun.

Ari Thór se gândi să spună că nu schia, de fapt, dar nu făcu decât să mulțumească din nou. Avea impresia că urma să se înteleagă bine cu bărbatul cu gura mare, dar prietenos.

*

Când Ari Thór se întoarse în dormitor, Kristín se cufundase din nou în cartea ei.

– Am o slujbă, zise el deodată.

Kristín ridică privirea.

– Ce? Serios?

Închise cartea și se întoarse repede spre el, de data asta uitând să-și pună semn.

– E genial!

În voce i se simțea o fericire pură. Kristín vorbea mereu molcom, de parcă nimic n-o lua vreodată prin surprindere, însă Ari Thór începea să învețe să-i citească expresiile feței. Ochii ei albastru-închis care contrastau atât de puternic cu părul blond și scurt aveau oricum un efect hypnotic, însă în spatele lor se afla o ființă prin natura ei hotărâtă și stăpână pe sine. Cineva care știa exact ce vrea.

– Știu, e incredibil. Nu mă aşteptasem la nimic atât de repede. Suntem o mulțime care absolvim în decembrie și nu există prea multe posturi.

– Și unde e? În oraș? Un post de suplinire?

– Nu, e un contract pe doi ani... cel puțin.

– În oraș? repetă Kristín, iar el înțelesese din expresia ei că bănuia contrariul.

– Păi, de fapt, nu.

Ezită.

– E undeva în nord. În Siglufjördur.

Se lăsa tăcerea, iar fiecare clipă păru să dureze o oră.

– Siglufjördur?

Ridicase tonul, iar felul în care rostise cuvântul dădea un mesaj limpede.

– Da, e o ofertă foarte bună, răspunse cu glas slab, aproape impotrând-o, sperând ca ea să-i înțeleagă punctul de vedere, că pentru el era important.

– Și ai acceptat? Fără să te gândești măcar să mă întrebi și pe mine?

Miji ochii. Era supărată, aproape furioasă.

– Păi...

Ezită.

– Uneori trebuie pur și simplu să înhați o ocazie de genul acesta. Dacă nu m-aș fi hotărât pe loc, i-ar fi dat altcuiva postul, adăugă el, de parcă vrând să se scuze.

Ari Thór renunțase la filosofie și apoi renunțase la teologie. Își pierduse părinții la o vârstă prea fragedă și rămăsese singur într-o lume dură încă din copilărie. Apoi, Kristín îl alesese. Trecuse prin aceeași senzație prin care trecea acum.

Ei m-au ales.

Urma să fie prima lui slujbă adevărată și, pe deasupra, una care să presupună răspundere. Se străduise din greu să învețe bine la Academie. De ce nu putea Kristín să se bucure pentru el?

– Fir-ar să fie, nu hotărăști tu să ne mutăm în Siglufjördur pur și simplu, fără să mă întrebi și pe mine. Spune-le că te mai gândești, zise ea pe un ton glacial.

– Te rog, nu vreau să risc. Vor să fiu acolo la mijlocul lui noiembrie, dau acolo ultimele câteva examene și mă întorc în concediul de Crăciun. De ce nu verific dacă pot să vîi și tu?

– Trebuie să muncesc aici și să și învăț, știi asta foarte bine, Ari Thór. Uneori chiar nu te-nțeleg.

Se ridică.

– E incredibil! Am crezut că suntem parteneri, că facem toate astea împreună.

Se întoarce ca să-și ascundă lacrimile.

– Mă duc să mă plimb.

Plecă rapid, ieși din dormitor și ajunse în hol.

Ari Thór rămase întepenit, uluit că pierduse complet controlul asupra situației.

Se pregătea să-o strige când auzi ușa din față cum se trântește.